

[Rager.]

Hænderne i Skødet! bør det siges: Se, Oppositionen har kun tomme Ord og ikke andet.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen var under sin Tale inde paa Spørgsmaalet om Kontingentbetalingen til Arbejdsløshedskasserne afholdt af det offentlige. Vi har drøftet det noget i Udvalget, og jeg finder ikke Anledning til at gaa langt ind paa det. Det viste sig nemlig at være et fuldstændigt Bagatelspørgsmaal økonomisk; det blev nemlig oplyst, at i et Tidsrum af et Aar, hvor Kontingentbetalingen i alt havde været 20 Mill. Kr., drejede det sig om ca. 40 000 Kr., det er altsaa en Femtedel pro mille. Principielt kan det jo være interessant at drøfte det, men da det drejer sig om et aktuelt Forslag, finder jeg ikke Anledning til at komme ind paa det, men skal blot slaa fast, at det økonomisk set er en fuldstændig Petitesse.

Hvorvidt Arbejdsløshedskasserne skulde lade deres Medlemmer være kontingentfrie under Arbejdsløshed, er selvfølgelig et Spørgsmaal, der kan diskuteres, ogsaa diskuteres indenfor Kasserne; men man maa være klar over, at det dog betyder en vis Udmarvning af Kasserne, der ikke alene kommer til at betyde, at det paagældende Medlem ikke betaler Kontingent, men ogsaa, at Kassen unddrages det til det paagældende Medlems Kontingent svarende Bidrag fra det offentlige. Men selvfølgelig hører ogsaa dette til de smaa Beløb, som der ikke er saa forfærdelig megen Grund til at opholde sig ved udover, at det naturligvis kan have principiel Interesse at drage det frem.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen siger, at dette Lovforslag gaar ud paa i Løbet af faa Maaneder at give flere Millioner Kroner bort til de arbejdsløse, og, siger det ærede Medlem, var Landbruget ikke i Krise, ja, da kunde man forhandle om, hvorvidt man kunde hjælpe disse andre kriseramte. Men jeg tror, at jeg i de Bemærkninger, jeg tidligere har gjort i min Tale, tilstrækkeligt har vist, at der bliver ikke Tale om en rød Øres Merudgift for Landbruget, hvis da ikke netop de Herrers uforstandige Fordeling af Udgifterne nu paa Hjælpekasser og Fattigvæsen i Stedet for en Trediedel paa Arbejdsløshedskasser og en Trediedel paa Staten nogle Steder kan ramme haardt ude i Kommunerne.

Derefter var baade det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller inde paa en Affære, der i Aftes skal have fundet Sted i Nakskov, og om hvilken jeg hidtil kun har set Avisreferater. Jeg kan ganske slutte mig til, at man selvfølgelig maa hævde alle bevillende Forsamlings Ret til suverænt og ikke under noget som helst Tryk at bestemme over de Bevillinger, som de ønsker at give. Men jeg tror ogsaa, at man i høj Grad bør advare dem, der deltager i saadanne Demonstrationer, mod at fortsætte ad den Vej. Det kan nemlig ikke nytte noget; alt af denne Art medfører, at en Sympati, der findes i visse Kredse, som ikke bør agtes ringe, forskertses. Selv om det er forstaaeligt, at noget saadant sker, maa det alligevel henstilles, at man søger saa vidt muligt stadig at bevare Roen og Fatningen.

Hvorvidt de to Ordførere for Oppositionspartierne netop ved den Maade, hvorpaa de fremdrog Sagen her, havde til Hensigt at virke beroligende eller det modsatte, ved jeg ikke. Maaske formede de Ordene saadan, at de kunde virke beroligende; men det kunde ogsaa være godt, da Forkastelsen af Lovforslaget jo ikke netop er et Arbejde i samme Retning.

Jeg maa sige, at det Arbejde, vi har haft i dette Udvalg, var paa en Maade et ret ubehageligt Arbejde, for jeg havde egentlig paa Fornemmelsen, at vi, efterhaanden som det gled mod Slutningen og vi kunde se, hvad Vej det drev, til sidst aandeligt talt slikkede Oppositionens Støveler. Jeg tror ikke, man i et Udvalg kan komme længere hen i Retning af at anmode en Opposition om at vise Forstaaelse, jeg tror ikke, man kan komme længere hen i Retning af at vise Imødekommenhed.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skriver i Betænkningen, at hvis vi havde villet drøfte Spørgsmaalet om Krisekasser, vilde Mindretallet overveje, om der var enkelte midlertidige Foranstaltninger, det kunde gaa med til. Ja, det er let nok skrevet. Men vi drøftede Krisekasser, for saa vidt som det blev fremholdt overfor det ærede Medlem, hvilke Vanskeligheder der var, men jeg hørte ikke noget som helst til de enkelte midlertidige Foranstaltninger, det ærede Medlem kunde tænke sig at gaa